

POSTANOWIENIE

23 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 23 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku K.S., I.K., I.B. i J.S.
z udziałem Gminy J.
o zasiedzenie nieruchomości,
na skutek skargi kasacyjnej K.S., I.K., I.B. i J.S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z 10 marca 2025 r., II Ca 718/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika 1800 (tysiąc osiemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia wnioskodawcom do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

(P.H.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy, K.S., I.K., I.B. i J.S., wywiedli skargę kasacyjną na postanowienie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 10 marca 2025 r., wydanego w sprawie, przy udziale gminy J., o zasiedzenie nieruchomości.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazali na oczywistą zasadność skargi polegającą na błędach Sądu drugiej instancji

w zakresie naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego, polegających m.in. na nierozpoznaniu wszystkich zarzutów apelacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecnictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Skarżący pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pytają o trafność stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawili wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla nich rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że

w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżący błędnie traktują skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą.

Zaskarżone orzeczenie nie jest dotknięte wskazaną przez skarżących kwalifikowaną wadliwością. Sąd drugiej instancji odniósł się do wszystkich podnoszonych przez wnioskodawców zarzutów sformułowanych względem orzeczenia Sądu Rejonowego. Z obowiązku wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność odrębnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające uznaje się odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. postanowienie SN z 2 stycznia 2026 r., I CSK 681/24). Przez sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się przy tym bezskutecznie na dokonaną nieprawidłowo kontrolę apelacyjną, skarżący w istocie wyrażają swoją niezgodę wobec oceny prawnej dokonanej przez Sąd II instancji.

Również zarzuty naruszenia prawa materialnego nie mogą zostać uznane za oczywiście uzasadnione. Znamienne, że sądy obu instancji wyczerpująco i wnikliwie odniosły się do materialnej podstawy roszczenia, stwierdzając, iż nie doszło do spełnienia przesłanek z art. 172 k.c. przez małżonków S., którzy władali działką jako posiadacze zależni.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 5

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Adam Doliwa

(P.H.)

[SOP]